

που γράφει εν του ΚΑΠΑ ΖΙ το χέρι
τούτέστι τρέχα γύρευε και Νικολο καρτέρει

Την εβδομάδα μιὰ φορά ὁ «Σάτυρος» θὰ βγαίνει
και τὸ ξερό κάθε Ρωμηοῦ στην τσέπη του θὰ μπαίνει
μὲ πέντε σέντσια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζει
νὰ κάνει γέλι' αὐτὸς μὲ μᾶς και μεις μ' ἐκείνον χάσι.

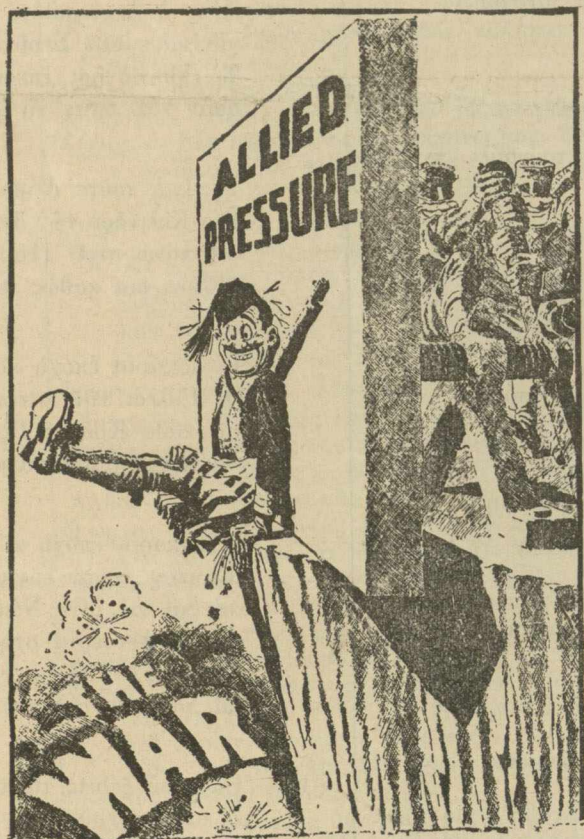
Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας Σατύρου τρίτος χρόνος
και τοῦ Ρωμηοῦ πολὺ κι' ἐμᾶς μᾶς συγκινεῖ ὁ πόνος.

Εἴκοσι πέντε μηνὸς Νοέμβρη ὅλα μας πρῶμα ὅπως ποτὲ
κι' ἄκοντες τώρα και μὲ τὸ ζόρι πέρνουν ποδάρι κι' οἱ Πρεσβευταί.

ν' θέλῃ ὅμως και κανεὶς συνδοσητὴς νὰ γείνη
ἀπὸ μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ εἶς δίνῃ.
κι' ὅπως μὴ κίμνωμεν και μεις... ἐθάνους ὅπως ἄλλοι
τὴν συνδοσιή του ὁ καθεὶς νὰ τὴν π ρ ο χ α τ α β ἄ λ η.

Χίλια ἐννηακόσιακόσια μὰ και δέκα ἔξη
μεσ' σαυτὴ τὴ μπόρα κάτι θὰ μᾶς τρέξῃ.

Εἴκοσι τέσσερ' ἀριθμὸς και ἑκατὸ προσέτι
μὲ Σόδομα και Γόμορα τὸ δόληο μας Ντουβλέτι.

Συμμαχικῆς εὐνοίας καινούριες ἐκδηλώσεις
ποῦναι χειροποδάρως γιὰ νὰ τοὺς φασκελλώσῃς.

Ἄπο σπόντα λίγα λίγα
ὁ κολλίγος στὸν κολλίγα.

Π.—Σέ βλέπω μελαγχολικὸ και σκεπτικὸ πολὺ
Μὴν τύχη και καζάντησες μαγκούφη Φασουλῆ;
Μήπως τῆς δίχης τὰ ψιλὰ σοῦ πλήρωσ' ὁ Τατάνης
κι' ἀφήνων τώρα τὸν μπεροντὲ προμήθειες θὰ κάνει;
Φ.—Μήτε στην τσέπη μου ψιλὰ, μήτε σὲ Πάγγα ἔχω.
Τοὺς ξένους τοίχους ὅσο ζῶ παρντὸν θὰ καταβρέχω
κι' ὅπως σὲ κάθε Φασουλῆ ἀνήκει κα προσήκει
ποτὲ στην πρώτη του μηνὸς δὲν θὰ πληρώνω νοῖκι.
Π.—Τότε τί τρέχει κουνενὴ και μοῦτρα ἔχεις τόσα;
Φ.—Θὰ σοῦ τὸ πῶ σὰν ἔτυχε μεγάλη νᾶχω γλῶσσα.
Τὴν νύχτα σὰν μ' ἀνησυχῆ στὸ σπῆτ' ἡ Δεσποσύνη
ὅπως και οἱ προστάται μας οἱ Σύμμαχοι ἐκείνοι

μὰ οὐδετέρα ὄρισα τῆς Φασουλῆνας ζώνη
κι' ἔκαμα κοίτη Περικλῆ ἐσχάτως τὸ σαλόνι.
Π.—Τί προᾶμμα εἶναι τάχατες μορὲ τρελοπαντιέρα
αὐτὴ ἡ ζώνη ποῦ παντοῦ τὴ λένε οὐδετέρα;
Φ.—Κράτος ἐδῶ, Κράτος ἐκεῖ κι' ἡ ζώνη μέσ' στη μέση
τᾶξε κεοὶ Μεσιὲ Φουρονιὲ νὰ γκορεμιστῆ νὰ πέση
ν' ἀστράψῃ ἔπειτα μὲ μᾶς τ' ἀντάρτικο μαχαῖρι
γιὰ ν' ἀνεμίση Περικλῆ ἡ βράκα τοῦ Λευτέρη.
Π.—Οἱ Σύμμαχοι μᾶς γλύτωσαν ἀπ' τὸ μαχαῖρι πάλι.
Φ.—Εὐγνωμοσύνη μέσα μου νοιώθω γι' αὐτοὺς μεγάλῃ

ποῦ χάρις στής εἰσαγωγῆς τοὺς Δρακοντεῖους νόμους
δλους κεῖ κάτω τοὺς Γραικοὺς τοὺς κάμαν οἰκονόμους
καὶ τώρα κ' ἀρκετὸν καιρὸν ὅπως στὰ φύλλα εἶδες
σάν τὸν Ἀγιάννη τρέφονται μὲ μπρόκολα κ' ἀκριδες.

Τί θαυμασία ἐποχὴ γιὰ τὴν Πατρίδα τούτη!
Ἄλλοι κρατοῦν ἑληῶς κλαροί, ἄλλοι ροφοῦν μπαροῦτι
γι' αὐτὸ καὶ στὸ μακάριο τὸ Κράτος νίλα γίνεται
μπάτε σκυλιὰ ν' ἀλέσετε κ' ἀλεστικά μὴ δίνετε.

Τοῦ Περικλέους ὁ χρυσοῦς αἰῶνας ἀνατέλλει.
Σπουδαῖο τελεσίγραφο ὁ Ντὲ Φουρνιὲ μᾶς στέλλει
κ' ὅσα κανόνια ἔμειναν γερά κ' ἀμεταχειρίσιμα
μᾶς τὰ γυρεῦει δανεικὰ καθὼς τὸ λέν κ' ἀγύριστα.

Τί χρόνια ἔχομ' ἀληθῶς εὐτυχισμένα φέτο.
Διπλὸν αἰσθάνομ' ὀργασμὸν ἐντὸς μου Περικλέτο.
Ἔνα νὰ πᾶν στὸν πόλεμον ὅσοι κεῖ κάτω ζοῦνε
κ' ἢ ὄλοι νὰ γλυτώσωμε ἢ ὄλοι νὰ χαθοῦνε.

κ' ἄλλον τὴ μέρα σχέδια μαχῶν νὰ καταστρώνω
καὶ βράδυ μὲ τὴ Φασουλῆ ἀτ χόμ νὰ ζαχαρώνω.
Στῆς δόξης φέτο φθάσαμε ὡς λέν τὸν κολοφῶνα
Μεσιὲ Φουρνιὲ τὸ σπῆτι μᾶς τὸ ἔκαμ' ἀχυρόνα

ὅμως γι' αὐτὸ δὲν ἔχομε κακὸ νὰ ποῦμε λόγον
καὶ ὁ Σωτὴρ γεννήθηκε στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων.
Τί μακαρία ἐποχὴ αὐτὴ ποῦ τώρα ζοῦμε.
Παντοῦ βιολιῶν κοιλιακῶν τῆς δοξαριῆς ἀκοῦμε

πλὴν κ' ἀγενεῖους φοιτητὰς πολέμου πιάνει μένος
νὰ λευτερώσουν μὲ φωνῆς τὸ δύστιχο τὸ γένος
καὶ λέν τῆς Νεαπόλεως ὅλα τανφάν γκατέ
Ἄλὸν ζανφάν ντελά Πατρὶ ἄλὸν πρὸς τὸ Γκατέ.

Μετὰ μελέτην Περικλῆ πολὺ ἐνδελεχῆ
εἶδα πὼς ζοῦμε σ' ἐποχὴ τὰ μάλα εὐτυχή
καθ' ἣν Συμβούλια πολλὰ τὸ Στέμμα συγκαλεῖ
καὶ τέτοια ὁ Κουμπάρὸς μᾶς ὁ Μάρτυρας λαλεῖ.

«Πικρὰ ποτήρια πολλὰ κατέβασα ὡς τώρα
κ' ἐμίσησάν με δωρεὰν ἐδῶ καὶ παρὰ πέρα
ὅμως φοβοῦμαι μὴ μ' αὐτὴ τὴν τελευταία μπόρα
τοὺς στεῖλω στὸν ἀγύριστο καὶ μάνα καὶ πατέρα.

Ζητοῦνε ὀλοφάνερα καυγᾶ μὲ τὸ κερί.
Ἄπὸ τὰ δάχτυλα πετοῦν στὸ γόνα, στὸ μηρὶ
κ' ὅταν τοὺς δίνω τὸ μηρὶ γυρεῦουν τὸ κεφάλι
καὶ δὲν τοὺς βρίσκω στὸ σακκὶ μήτε καὶ στὸ τσουβάλι.

Ὁ κόμπος βλέπω ἔφθασε στὸ χτένι πλέον φέτο.
Μάτην οὐδετερότητος ἐπεδειξαμῆν ζῆλον
καὶ ἡ ψυχὴ μου ἴσως πῆ κ' ἐμοῦ ἀποθανέτω
ὅπως ἐκείνη τοῦ Σαμπῶν μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.

Στὸ κάθε προῖμα ποῦ ζητοῦν καὶ φέρουν ἀπὸ σπόντα
πίσω τους βλέπω νὰ γελᾷ ἡ Κορητικὴ Τζοκόντα
ἀλλ' ὅμως ράμματ' ἀρκετὰ κρατῶ κ' ἐγὼ στὸ χέρι
γιὰ νὰ μπαλώσω κάποτε τὴ γοῦνα τοῦ Λευτέρη.
Μπέροδε καὶ μπέροδε καὶ μπεροδὲ Λευτέρη μπεχλιβάνη
καὶ ἡ ἀγλάδα πίσω της τὸ ἔχει τὸ κοτσάνι.»

- Π.—Βρὲ Φασουλῆ οἱ ἔφεδροι τὰ ἔχουν θαλασσοῶσει.
Φ.—Διάλε τὸ ἀπομεινάρες τους σταλιά δὲν ἔχουν γνῶσι.
Τί γνώμη στὰ πολιτικά μπορεῖ νὰ ἔχουν κείνοι
ἐὰν καὶ πότε πόλεμος θὰ γίνῃ ἢ εἰρήνη;
Ξέρεις ἢ λέξεις ἔφεδρος σάν τί θὰ πῆ γιὰ μένα;
Π.—Δὲν ξέρω.

Φ.—Νὰ μοῦ ξεραθῆς. Τομάρια πουλημένα.

Οἱ ἔφεδροι κ' ἀπένταροι ἢ καὶ μὲ μιλλιούνια
σάν τὰ Χριστουγεννιάτικα εἶναι κουτὲ γουρούνια
ποῦ πρόσφυγες κ' ἀδήλωτοι τὸν πόλεμον σάν κάνουν
πρέπει ντουγροῦ στὸ μακελῆ νὰ τρέξουν νὰ πεθάνουν.

Γιατὶ μωρὲ μπεροδεύονται μὲ τὰς διαδηλώσεις
καὶ τῆς οὐδετερότητος μᾶς κάνουν ἐκδηλώσεις;
Ὅταν Σαζόνφο, Ἀσκουῖθ, Γκρέυ καὶ τόσοι ἄλλοι
Ρῶσσοι, Ἑγγλέζοι, Ἴταλοι καὶ Τζαπανῆς καὶ Γάλλοι
τὸ μακελῆ συμφέρον μᾶς μᾶς λένε κάθε τόσο
ἔχω καὶ τοὺς ἐφεδρους σου ποῦ κάνουν τὸν καμπόσο
καὶ ἀνθρωποὶ ξυπόλυτοι ποῦ κόβουν τώρα λόρδα
μὲ τοὺς μεγαλειτέρους τῶν πᾶν κα φυτεύουν σκόρδα.

Τί χρόνια τοῦτα εὐτυχή καὶ παραπάνω κάτι.
Μέσ' στοῦ Συγγροῦ τὲς φυλακὲς στριμώνονται σπαδάτοι
ὅμως ἢ χάρις τοῦ Φουρνιὲ ἀνοίγει κάθε θύρα
γιὰ τῆς Πατρίδος τὸ καλὸ, γιὰ τὴν κακὴ μᾶς Μοῖρα
καὶ γείτονας τὸ γείτονα στρέφων ῥωτᾶ ἐν τάχει
«Μωρὲ μὴν τύχη τάχατες καὶ γίναμε Φελλάχοι;»
Καὶ ἀπαντᾷ ὁ γείτονας τραβώντας τὸ μαλλί του
Λαγὸς πιπέρι ἔτριβε κακὸ στὴν κεφαλὴ του.

Π.—Ἀφοῦ μωρὲ κατ' ὄνομα ὑπάρχει μόνον Κράτος
γιατὶ ὁ κάθε τρομερὸς κ' αἰμοδιψὴς σπαδάτος
μὴν ἀφρεθῆ ἐλεύθερος κ' αὐτὸς νὰ κἀνῃ κάτι
σ' ἐν' ἀπ' τὰ χίλια ἑκατὸν ὀγδόντα πέντε Κράτη;
Ἐκεῖ ὀρῖζει ὁ Φουρνιὲ ὁ Μέγας Πατριώτης
κ' ὁ Λάμπρος εἶναι Ὑπουργὸς ὅσο κ' ἐγὼ Δεσπότης.

Φ.—Παρὸλ δὲν ξέρω Περικλῆ στὸ νοῦ μου τί νὰ βάλω.
Ἐγὼ πολὺ εὐγνωμονῶ καθένα Ἀγγλογάλλο
ποῦ πίεσι δὲν ἔκαμαν στὸν τόπον μᾶς καμμία
ποῦ καβαλίνες γέμισαν τοῦ Κράτους τὰ Ταμεία
καὶ εἶπαν. Δεῦτε, φάγετε μέσα στὴν τόση πείνα.
Αὕτη ἐστὶ Συμμαχικὴ κ' ἀφράτη καβαλίνα
κ' εὐγνωμονοῦντες ἔκραξαν καμπόσοι μετὰ πόνου.
Δὸς μᾶς ἀκόμα μερικὲς νὰ φᾶμε καὶ τοῦ χρόνου.

Τί χρόνια δόξης καὶ τιμῆς αὐτὰ ποῦ τώρα ζοῦμε.
Στραβοὶ μὲ τὸ Συμμαχικὸ μπαστοῦνι περπατοῦμε
κα γύρω μᾶς φεγγοβολοῦν ἀπὸ χιλιάδες μέρη
ἢ λαμπερὲς κωλοφωτιῆς τοῦ προσφιλοῦς Λευτέρη.

Τί μακαρία ἐποχὴ! Χόρτασ' ὁ κόσμος σκοῦδα,
κ' ἂν τοὺς Ρουμάνους ἔφαγε μὲ τρόπο ἢ ἀροῦδα
ὅμως ὁ Λευτεράκης μᾶς πίνει στὴ Σαλονίκη
καὶ χαιρετίζει ἀν φρανσὲ κάθε Συμμάχων νίκη
φοβόμουν καὶ φοβέριζα κ' ἔτριζα τὴ μασέλα
ἀπὸ τὴν πόλι ἔρχομαι καὶ στὴν κορφή κανέλλα.

Τί μακαρία ἐποχὴ καὶ δῶ καὶ στὴν Ἀθήνα
ὀγδόντα σέντζια ἔφθασαν τ' αὐγὰ μὲ τὴν ντουζίνα.
Πετοῦν τὰ τρόφιμα πετοῦν καὶ πρὶν περάσει μῆνας
ἴσως μᾶς βροῦν κᾶνα πρωὶ ψώφρηους καὶ μᾶς τῆς πείνας
μὰ ἔνεξα κ' οἱ Τεῦτονεσ ποῦ πῆραν τὴν Κραϊόβα
μὴν τὸ θαροῆς ἀπίθανο ἐδῶ νὰ πέση λῶβα.

Τί χρόνια κλέους Περικλῆ κ' αὐτὰ γιὰ τὴν Πατρίδα.
Χιλιάδες μάτια γίνονται γιὰ τὸ ψωμί γαρίδα
δύος ὁ Λευτεράκης μᾶς γλεντᾷ στὴ Σαλονίκη
γιὰ κάθε μία Σερβικὴ καὶ τῶν Συμμάχων νίκη.
Τὸ Μοναστήρι ἔπεσε, πῆραν τὸ Μοναστήρι
ἀμὰν καὶ πέστε τὴ Συμυρνὰ ποῦταν στὸ παραθύρι.

Τί εἶναι τοῦτα ἀληθῶς τὰ χρόνια τὰ ζαμιάνα.
Στὸ Κολινδρὸ τῶν ἀνταρτῶν ἀστράφτουν γιαιταγάνια
καὶ πάνω στοῦ Παυσίλυπου ἀντιλαλεῖ τὴ ράχη
«Ἐλευθεριὰ καθὼς αὐτὴ τύφλες καὶ μουντζες νάχη».

Τί μακαρία ἐποχὴ καὶ ἐδῶ μὰ καὶ κεῖ πέρα.
Οἱ Γάλλοι τὴν κατέλαβον τὴ δόλχη οὐδετέρα
καὶ κάθε Κράτος Γραικικὸ καὶ κάθε Φευδαῖτο
σάν δὲν γυρίσης νὰ μὲ δῆς βουλιᾶω καὶ πάω στὸν πᾶτο.

Τί μακαρία ἐποχὴ κ' αὐτὴ ἐπὶ Συμμάχων.
Ἔδωκαν πῆραν ἔβγαλαν τὰ μάτια πᾶ τῶν Βλάχων
καὶ βαί ντὲ μίνε Νέμτσει τοὺς κυνηγοῦν τσακλίνη
πλὴν ὁ Λευτέρης στὴν ὑγεία τῆς κάθε νίκης πίνει
πίνουν κ' οἱ Φιλελεύθεροι μὲ τὴν ἀράδα οὔλοι,
καὶ πανηγῦρι γίνεται κ' ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη.

Π.—Ἐὸ ποῦ ξέρεις τὰ πολλὰ κ' ὁ νοῦς σου κατεβάζει
τὸ κάθε τελεσίγραφο σάν πόσες μουντζες βγάξει;

Φ.—Ὅσοι Πρσβευτοκεντρικοὶ κ' ὄσ' ἢ ἀκολουθία
τόση κρατοῦν οἱ Σύμμαχοι μυαλοκολοκυνθία
κ' ἀφοῦ ὡς βλέπεις δὲν μποροῦν νὰ δείρουν τὸ γομάρι
στὸν πισινὸ του στέκονται καὶ δέρνουν τὸ σαμάρι.

Π.—Θὰ διώξουν καὶ τοὺς Πρσβευτὰς βρὲ Φασουλῆ στ' ἀλήθεια;

Φ.—Εἶχα Οὐὰν κολοκυνθία μὲ δύο κολοκύνθια
καὶ μοῦλεγαν γιατί μωρὲ νὰ κἀνῃ δύο μόνο;
καὶ ἀπαντοῦσα θ' αὐξήθοῦν μοῦ φαίνεται στὸ χρόνο.

Π.—Βρὲ Φασουλῆ παραληρεῖς;

Φ.—Παραληρῶ ἀλήθεια.
ὅμως ἂν τύχη Περικλῆ αὐτὰ τὰ κολοκύνθια
τὰ ψάξης φιλοσοφικά καὶ πὶὸ πολὺ βαθύτρα
θὰ δῆς πὼς ἔζησαν καλὰ καὶ μεῖς πολὺ καλλίτερα.

